

Εἶπε
Γέρων...

Παλαιές καὶ Σύγχρονες
Οἰκοδομητικὲς Διηγήσεις
καὶ Διδασκαλίες

■ «Αποκαλύψεις» τοῦ Γνησίου Μοναχικοῦ Ἰθουῦς

Ἵπακοὴ καὶ Ταπεινοφροσύνη *

«Ὁ Θεὸς ἐκεῖνου ἐστὶ,
τοῦ βιαζομένου ἑαυτὸν εἰς πάντα»

Διηγήσατο ὁ Ἀββᾶς Πέτρος λέγων ὅτι

Ἀπῆλθομεν ἐπὶ τὰ Ἀναχωρητὰ πρὸς τὸν Ἀββᾶν Σισῶην οἰκοῦντα ἐν τῷ Κλύσματι, παρακαλοῦντες αὐτὸν εἰπεῖν ἡμῖν λόγον.

Καὶ εἶπε Συγχωρήσατέ μοι, ἰδιώτης ἄνθρωπός εἰμι, ἀλλὰ παρέβαλον πρὸς τὸν Ἀββᾶν Ὡρ καὶ τὸν Ἀββᾶν Ἀθρέ.

Ἦν δὲ ἐν ἀσθενείᾳ ὁ Ἀββᾶς Ὡρ δέκα καὶ ὀκτὼ ἔτη.

Καὶ ἔβαλον αὐτοῖς μετάνοιαν εἰπεῖν μοι λόγον.

Καὶ εἶπεν ὁ Ἀββᾶς Ὡρ· Τί ἔχω εἰπεῖν σοι; Ἀπελθε καὶ ὁ βλέπεις ποιήσον· ὁ Θεὸς ἐκεῖνου ἐστὶ, τοῦ πλεονεκτοῦντος, ἥτοι βιαζομένου ἑαυτὸν εἰς πάντα.

Διηγήθηκε ὁ Ἀββᾶς Πέτρος·

Ἐπὶ τὰ ἀναχωρητὰς πήγαμε στὸν Ἀββᾶ Σισῶη, ὅταν κατοικοῦσε στὸ Κλύσμα, καὶ τὸν παρακαλέσαμε νὰ μᾶς πεῖ ἕνα λόγον.

Καὶ μᾶς εἶπε: «Συγχωρήστε με, ἐγὼ εἶμαι ἀγράμματος ἄνθρωπος, ἀλλὰ πήγα κάποτε στὸν Ἀββᾶ Ὡρ καὶ στὸ Ἀββᾶ Ἀθρέ.

Ὁ Ἀββᾶς Ὡρ ἦταν ἄρρωστος δεκαοκτὼ χρόνια.

Τοὺς ἔβαλα λοιπὸν μετάνοια, γιὰ νὰ μοῦ ποῦν ἕνα λόγον.

Καὶ εἶπε ὁ Ἀββᾶς Ὡρ: Τί μπορῶ νὰ σοῦ πῶ; Πήγαινε καὶ κάνε αὐτὸ ποὺ βλέπεις. Ὁ Θεὸς εἶναι μὲ τὸ μέρος ἐκεῖνου ποὺ ἐπιζητεῖ τὰ περισσότερα, δηλαδὴ μὲ αὐτὸν ποὺ βιάζει τὸν ἑαυτό του σὲ ὅλα.

Οὐκ ἦσαν δὲ ἀπὸ μιᾶς ἐνορίας ὁ Ἀββᾶς Ὡρ καὶ ὁ Ἀββᾶς Ἀθρέ. Ἐγένετο δὲ μεγάλη εἰρήνη μεταξύ αὐτῶν, ἕως ἐξήλθον ἀπὸ τοῦ σώματος ἦν γὰρ μεγάλη ἡ ὑπακοή τοῦ Ἀββᾶ Ἀθρέ καὶ ἡ ταπεινοφροσύνη τοῦ Ἀββᾶ Ὡρ.

Ἐποίησα δὲ ὀλίγας ἡμέρας ἀνιχνεύων αὐτούς. Καὶ εἶδον μέγα θαῦμα, ὃ ἐποίησεν ὁ Ἀββᾶς Ἀθρέ.

Ἦνεγκεν αὐτῶ τις μικρὸν ὀφάριον, καὶ ἠβουλήθη αὐτὸ ποιῆσαι ὁ Ἀββᾶς Ἀθρέ τῷ Γέροντι.

Ἔιχε δὲ τὴν μάχαιραν κόπτων τὸ ὀφάριον, καὶ ἐκάλεσεν αὐτὸν ὁ Ἀββᾶς Ὡρ, καὶ ἀψῆκε τὴν μάχαιραν μέσον τοῦ ὀφαρίου καὶ οὐκ ἔκοψε τὸ ἐπίλοιπον.

Καὶ ἐθαύμασα τὴν μεγάλην ὑπακοὴν αὐτοῦ, διότι οὐκ εἶπε· Μακροθύμησον, ἕως κόψω τὸ ὀφάριον.

Ἐἶπον δὲ τῷ Ἀββᾶ Ἀθρέ· Ποῦ εὔρες τὴν ὑπακοὴν ταύτην;

Καὶ εἶπέ μοι· Οὐκ ἔστιν ἐμῆ, ἀλλὰ τοῦ Γέροντός ἐστι.

Καὶ ἔλαβέ με λέγων· Δεῦρο βλέπε τὴν ὑπακοὴν αὐτοῦ.

Καὶ ἔψησε τὸ ὀφάριον καὶ ἠφάνισεν αὐτὸ θέλων καὶ παρέθηκε τῷ Γέροντι καὶ ἔφαγε μηδὲν λαλήσας.

Καὶ εἶπεν αὐτῷ· Καλὸν ἐστι,

Ἄν ἦσαν ἀπὸ τὴν ἴδια περιουσίαν ὁ Ἀββᾶς Ὡρ καὶ ὁ Ἀββᾶς Ἀθρέ. Ἐζήσαν ὁμοῦ με θαυμαστή εἰρήνη μεταξύ τους, ἕως ὅτου ἔφυγαν ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτό. Γιατί ἦταν μεγάλη ἡ ὑπακοή τοῦ Ἀββᾶ Ἀθρέ καὶ ἡ ταπεινοφροσύνη τοῦ Ἀββᾶ Ὡρ.

Ἐμείνα λίγες μέρες λοιπὸν παρακολουθῶν τὴν ζωὴ τους καὶ εἶδα κάτι πολὺ θαυμαστό, τὸ ὁποῖο ἔκανε ὁ Ἀββᾶς Ἀθρέ.

Κάποιος τοῦ εἶχε φέρει ἓνα μικρὸ ψάρι καὶ θέλησε νὰ τὸ μαγειρεύσει ὁ Ἀββᾶς Ἀθρέ γιὰ τὸν Γέροντα.

Τὴν ὥρα ποῦ ἔκοβε τὸ ψάρι μετὰ τὸ μαχαίρι, τὸν φώναξε ὁ Ἀββᾶς Ὡρ· ἀψῆκε τὸ μαχαίρι στὸ μέσον

τοῦ ψαριοῦ καὶ δὲν ἔκοψε τὸ ὑπόλοιπο.

Ἐθαύμασα τὴν μεγάλην ὑπακοή του, γιὰτὶ δὲν εἶπε· Περίμενε ὥσπου νὰ κόψω τὸ ψάρι.

Καὶ εἶπα στὸν Ἀββᾶ Ἀθρέ· Ποῦ βρῆκες αὐτὴ τὴν ὑπακοή;

Ἄν εἶναι δική μου –μου εἶπε– τοῦ Γέροντός εἶναι.

Μὲ πῆρε ἀπὸ τὸ χερί καὶ μου λέει· Ἐλα νὰ δεῖς τὴν ὑπακοή τοῦ Γέροντα.

Ἐψησε τὸ ψάρι, τὸ χάλασε λίγο ἐπίτηδες καὶ τὸ παρέθεσε στὸν Γέροντα· καὶ ἐκεῖνος τὸ ἔφαγε χωρὶς νὰ μιλήσῃ.

Τὸν ρώτησε (ὁ Ἀββᾶς Ἀθρέ):

Γέρον; **Καὶ** ἀπεκρίθη **Καλόν** ἔστι πάνυ.

Μετὰ ταῦτα ἤνεγκεν αὐτῷ καλόν σφόδρα.

Καὶ εἶπεν **Ἡφάνισα** αὐτό, Γέρον. **Καὶ** ἀπεκρίθη λέγων **Ναί**, ἠφάνισας αὐτὸ μικρόν.

Καὶ εἶπέ μοι ὁ Ἀββᾶς Ἀθρέ **Οἶδας** ὅτι ἡ ὑπακοὴ τοῦ Γέροντός ἐστι;

Καὶ ἐξηλθον ἀπ' αὐτῶν. **Καὶ** εἶ τι εἶδον, ἐποίησα τὴν δύναμίν μου φυλάξαι.

Ταῦτα εἶπε τοῖς ἀδελφοῖς ὁ Ἀββᾶς Σισώης.

Εἰς δὲ ἐξ ἡμῶν παρεκάλεσεν αὐτὸν λέγων

Ποίησον ἀγάπην, εἰπέ ἡμῖν καὶ αὐτὸς ἓνα λόγον.

Καὶ εἶπεν **Ὁ** κατέχων τὸ ἀψήφιστον ἐν γνώσει, ἐπιτελεῖ πᾶσαν τὴν Γραφήν.

Πάλιν ἕτερος ἐξ ἡμῶν εἶπεν αὐτῷ **Τί** ἔστι ξενιτεία, πάτερ;

Καὶ εἶπε **Σιωπῶ** καὶ οὐκ ἔχω πρᾶγμα ἐν παντὶ τόπῳ, ὅπου ἐὰν ἀπέρχωμαι· καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ ξενιτεία.

Εἶναι καλό, Γέροντα; **Πολὺ** καλό, ἀποκρίθηκε.

Κατόπιν τοῦ ἔφερε ἓνα μικρὸ κομματί πολὺ καλοσημένο.

Καὶ τοῦ εἶπε: **Τὸ** χάλασα αὐτό, Γέροντα. **Καὶ** ἀποκρίθηκε ὁ Γέροντας: **Ναί**, τὸ χάλασες λίγο.

Μοῦ λέει λοιπὸν ὁ Ἀββᾶς Ἀθρέ: **Διαπίστωσες** ὅτι ἡ ὑπακοὴ εἶναι τοῦ Γέροντα;

Ἔφυγα ἀπ' αὐτοὺς καὶ ὅ,τι εἶδα κατέβαλα κάθε προσπάθεια νὰ τὸ τηρήσω».

Αὐτὰ τὰ εἶπε στοὺς ἀδελφούς ὁ Ἀββᾶς Σισώης.

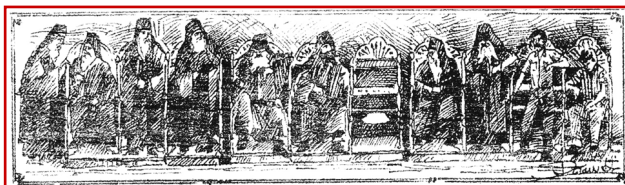
Ἔνας ἀπὸ μᾶς τὸν παρακάλεσε λέγων:

«Κάνε ἀγάπη καὶ πές μας καὶ σὺ ὁ ἴδιος ἓναν λόγο».

Καὶ εἶπε: **«Ὅποιος** ἔχει **συνειδητὰ τὴν ἀρετὴ νὰ μὴν ψηφίζῃ τὸν ἑαυτό του**, ἐφαρμόζει ὅλη τὴν ἀγία Γραφή».

Ἔνας δεύτερος ἀπὸ μᾶς τὸν ρώτησε: **«Τί** εἶναι ἡ ξενιτεία, πάτερ;».

Καὶ εἶπε ἐκεῖνος: **«Ἀσκῶ τὴν σιωπὴ καὶ δὲν ἔχω ἀνάμιξη ὅπου καὶ ἂν πάω. Αὕτη** λοιπὸν εἶναι ἡ ξενιτεία».

(*) Τὸ Μέγα Γεροντικὸν, τ. Δ', Κεφάλ. ΙΕ', § 144, σελ. 110-115, ἐκδόσεις Γυναικείου Ἱεροῦ Ἡσυχαστηρίου «Τὸ Γενέσιον τῆς Θεοτόκου», Πανόραμα Θεσσαλονίκης 1999. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.